

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενῆντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέλωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καί 'στὼν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καί εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καί εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δευτέρα Ἰουνίου κι' εἰκοστή,
κι' Ἐφημερίδος δίκη ξακουστή.

Τρακόσα σαράντα κι' ὀκτώ,
καὶ λύσσα καὶ καῦμα φρικτό.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Φ.-Παρασκευὴ ἑξημέρωσε, μὴν εἶχε ξημερώσει,
ὅταν 'στὸ Δικαστήριον πολίται ἤλθαν τόσοι
καὶ πᾶς περίεργος ἄστος καὶ τέκνον τῆς πατρίδος
νὰ δῇ τὴν δίκην, Περικλῆ, τὴν τῆς Ἐφημερίδος.
Ἐκεῖ καὶ σύγχυσις γλωσσῶν καὶ πάταγος καὶ κρότος
καὶ ἀσφυξία καὶ σκασμὸς καὶ χείμαρρος ἰδρωτός
καὶ τσαλαπάτημα πολὺ παντοδαπῶν ἀνθρώπων
ἐκ τῶν Πατρῶν, τῶν Ἀθηνῶν, κι' ἄλλων εὐάνδρων
[τόπων.

Ἐδημηγόρει ὁ Κωστής μὲ τὴν λιγνὴ κοιλιά του
καὶ πότε πότε, Περικλῆ, τραβοῦσε τὰ μαλλιά του,
ὁ Ράλλης δ' ἐξετόξευε πολλὰ σκωμμάτων βέλη,
κι' ἀγὼν συνήπτετο δεινός, ὅπου κακὸ σου θέλει,
περὶ τῆς ἐξηγήσεως τῶν ἄρθρων καὶ τῶν νόμων,
ὅπου γεννοῦν 'στοὺς ἀμαθεῖς τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον.
Ἐδίκαιε Γορτύνιος θαρρῶ καὶ Κυπριάδης,
ὁ δὲ κλεινὸς Εἰσαγγελεὺς, ὁ Ἀθανασιάδης,
ποῦ ἔβγαλε πρὸ ἡμερῶν ἐκεῖνο τὸ φερμάνι

καὶ ὅλους μᾶς 'φοβέριζε βαθὰ πῶς θὰ μᾶς κῆνη,
ἂν ρίπτωμεν τὰ βέλη μας κατὰ τοῦ Ναπολέοντος,
ἐνόμιζα, βρὲ Περικλῆ, πῶς ἔχει ὄφιν λέοντος,
εἰς δὲ τοὺς νόμους ἔκυπτε μετὰ σπουδῆς κι' ἐκείνος
ὥς φοβερός Ραδάμανθος, ὥς Αἰακὸς καὶ Μίνως,
κι' ἐγὼ κυττάζων κάποτε τοὺς κατηγορουμένους,
τὸν Ρούκην καὶ Γιαννόπουλον, πολὺ καλοθεσμένους,
κυττάζων δὲ καὶ πρόσωπα φαιδρῶν καὶ φοικαλέα,
ἀλλὰ κυττάζων κάποτε καὶ τὸν Εἰσαγγελεῖα,
ποῦ τὸ σκαμνὶ τῶν συνταχτῶν λοῦζελεπε δογίλας,
δὲν ἤθελα 'στὸν κόρφο τῶν νὰ εἶμαι οὔτε ψύλλος.
'Ἦτο δ' ἡ ὥρα, Περικλῆ, ὥς ἐνδεκά καὶ κάπι
κι' ἐντὸς μικροῦ ἐσήμαινε παντοῦ ἡ δωδεκάτη,
οὐ μὴν ἀπὸ τὴν θέσιν του καθένας δὲν σαλεύει,
ἐνῶ καὶ τὸ θερμόμετρον εἰς τὰ πενήντ' ἀνέβη,
κι' ἐγίνετο πυκνότερος συνωστισμὸς ἀνθρώπων
καὶ θρόμβ' ἰδρωτός ἔρρεον ἐξ ὅλων τῶν μετώπων,
ἀλλὰ κι' ἡ Θέμις ἰδρώνει καὶ τᾶρορα καὶ οἱ νομοί

καὶ ὁ Κωστής με τὴν κοιλιὰ ῥητόρευε ἀκόμη, πολλὰ δὲ βίβλ' ἠνοίχθησαν, τεφτέρια καὶ κιουτάπια, καθὼς καὶ ἄλλα, Περικλῆ, τοῦ μπάριμ' Ἀλέξη χάπια, ποῦ δ, τι κι' ἂν σοῦ πῶ γι' αὐτά, ποσῶς δὲν θὰ μ' πορέσῃ, τὸ μπρούτζινό σου καὶ καλο ποτὲ νὰ τὸ χωρέσῃ, διότι σὺ ὅτου βίου σου τὰς μαύρας τρικυμίας καθόλου δὲν ἐνέκυψες στὰ τῆς Δικονομίας καὶ οὔτε σοῦβαλε ποτὲ μαράζι καὶ σεκλέτι τῶν νόμων ἢ ἐξήγησις κι' ἢ ἐμβριθὴς μελέτη, ἀλλ' ὡς χυδαῖος κι' ἀμαθὴς με ὕψος φοβισμένον γονυπετεῖς καὶ συμφωνεῖς με τὸ δεδικασμένον, καὶ πάντοτε τὴν Θέμιδα περίτρομος κυττάξεις κι' οὐδὲ σὲ μέλει τέσσερα κι' οὐδὲ ὅλως ἐξετάξεις ἐὰν τὸ ἄρθρον ἔξαφνα τὸ δύο καὶ τριάκοντα, κατὰ τὸν Ἀρμενόπουλον, τὸν Σόλων καὶ Δράκοντα, τὸ τριακόσια ἐπτὰ σπουδαίως ἀναιρῇ, ἢ ἂν αὐτὸ τὸ δεύτερον ὅτ' ἄνθρωπον προσχωρῇ, ἢ ποῖος νόμος σήμερον κατάκειται ἀργός κι' ἢ δύναμις του φαίνεται ὡς ὀπισθενεργός. Ἐν τούτοις, φίλε Περικλῆ, μετὰ τὸ μεσημέρι μαγκουροφόρων ἄπειρον ἐπλάκωσε ἀσκέρι, ἀλλ' ὅμως ἦλθαν καὶ πολλοὶ με δίκαννα ὅτ' ὦμον, κι' εὐθὺς τὸ Δικαστήριον, σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον, ἀπέριψε τὴν πρότασιν περὶ ἀναβολῆς, ἠκούσθη δὲ ἀλαλαγμός καὶ βρυχηθμός πολὺς, οἱ δὲ κατηγορήσαντες τοῦ ὑπουργοῦ τὴν φήμην μετὰ τοῦ Ράλλη ἔφυγαν νὰ δικασθοῦν ἐρήμην. Τότε δὴ τότε πόλεμος αἵματηρὸς ἀνάδει, ἐκ τῆς ὀργῆς των μαίνονται οἱ πατριῶται μπράβοι, καὶ μπάμ καὶ μπουμ πυροβολοῦν καὶ ρίχνουν μὲς στὰ

καὶ βγαίνουν ἔξω δίκαννα, κουμπούρια, πυροδόλα, κι' ἐκρηκτικὰ τινάσσονται ἀνὰ τὸ πλῆθος ὕλαι, μυκώμεναι ὡς κεραυνοί, πολλὰ τε καὶ ποικίλαι, ποῦ μοναχὰ νὰ τῆς ἀκοῦς ἰλιγγιᾶς καὶ φρίττεις, μύδροι καὶ λάθα, Περικλῆ, καὶ ἀκαπνος πυρτίς, μ' ἐφάνη δὲ πῶς ἔρριξαν καὶ νιτρογλυκερίνην καὶ ἄλλα συνταράσσοντα τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην. Π.-Μωρὲ ἀμὲν γιὰ τὸ Θεό!... Φ.-Δὲν εἶναι παιγνιδάκι... ὁ Ρούκης κι' ὁ Γιαννόπουλος πετοῦν ὅτου Μπερνιουδάκη καὶ ὅτ' ὁ ποδάρι, Περικλῆ, μὴ μύρα πίνουν ντόπια, ἐνῷ ἀκούονται φωναὶ «βάλτε φωτιά στὰ τόπια!... τὰ μαγαζιά σας κλείσετε ἀμέσως, συμπολιταί... τὸ καθεστῶς, μωρὲ παιδί, σπουδαίως ἀπειλεῖται... Στάσις, καυγᾶς, ἀνατροπὴ, φωτιά κι' ἀστροπελέκι...» ὁ Ράλλης ὁ ἀτρόμητος ὀρθὸς καὶ ντοῦρος στέκει, ἂν καὶ πολὺ δεινότερος ὁ πόλεμος κορώνη, κι' ἀπάνω του σὰν νάτανε θεόκτιστο κοτρώνι τσακίζονται καὶ χάνονται τὰ σκάγια καὶ τὰ βόλια ὥσ' ἂν νὰ ἦσαν τίποτα ρεβίθια καὶ φασόλια. Στάσις, καυγᾶς, ἀνατροπὴ, ὁ κόσμος ἀλαλάζει, πέφτουν τὰ σκάγια σὰν βροχὴ, τὰ βόλια σὰν χαλάζι, βρὲ τεῖναι τοῦτο τὸ κακό; σὺ σῶσε μας, Χριστέ, ἔξω κι' οἱ χωροφύλακες ἔρμουν κι' οἱ δικασταί, κι' ἕνας παππᾶς, βρὲ Περικλῆ, ἐκ τοῦ μεγάλου τρόμου λιποθυμῇ ὁ φουκαρᾶς καταμεσῆς τοῦ δρόμου, ἐγὼ δὲ ξύδι ἔτρεξα ἀμέσως νὰ τοῦ φέρω, ἂν καὶ δὲν εἶχα τὴν τιμὴν καθόλου νὰ τὸν ξέρω. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι κάτωχοι ἐκ τῆς μεγάλης φρίκης

καὶ πάντες συμμορφούμενοι με τὸ ποῖόν τῆς δίκης, πρὸς τὸν δικάνων τὴν βροντὴν ἐγύρισαν τὰ νοῦτα. Π.-Καὶ σὺ θὰ τὰ ἐγύρισε ἀπ' ὅλους πρῶτα πρῶτα. Φ.-Ἀπεναντίας ἤσυχο ἐστάθη τὸ μεγάλο μου καὶ ὅτ' ὁ ραβδί μου ἔδεσα τὸ μισομάντυλό μου, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ γαλασμοῦ καὶ τῆς φυγῆς ἐκείνης ἦν ἡ φηλὰ ἡ φηλὰ τὸ σήκωσα ὡς σύμβολον εἰρήνης κι' ἐφώνησα πρὸς τὸν λαόν «Ἀδελφία, μὴν κυττάτε εἰρήν' ὑμῖν, μωρὲ παιδιὰ, κι' ἀλλήλους ἀγαπᾶτε. Ἐμεῖς καὶ νίκας ἤραμεν ἐνδόξους Πλαταιῶν, ἐμεῖς καὶ θρόνον ἔχομεν τὰ μάλα κραταῖον, καὶ Βασιλέα ἔχομεν ἀνεύθυνον εἰς ὅλα καὶ δὲν εὐθύνεται ἂν σεῖς τινάξετε τὰ κῶλα. Ἐμεῖς καὶ νόμον ἔχομεν, κι' αὐτὸς μᾶς παραγγέλλει πῶς μὲς ὅτ' ὅλα ὁ καθεὶς πυροβολεῖ σὰν θέλῃ, ἐμεῖς καὶ τόσους ἔχομεν τῆς τάξεως φρουροὺς, δικαίους ἀντιληπτοὺς, γενναίους κι' αὐστηροὺς, ποῦ δὲν ζητοῦν κολόκουρα ποτὲ των κι' ἐπιμίσθια καὶ σὰν ἀκούσουν κουμπούρια γυρίζουν τὰ ὀπίσθια. Καὶ κυβερνήτας ἔχομεν πολὺ ἀνεξικάνκους, ὅπου ὅτ' ἀντιπάλους των ποτὲ δὲν σκάπτουν λάκκους καὶ μόνον μετὰ μαχαιρῶν καὶ ὅπλων καὶ ροπαλίων ἐπέρχονται πανστρατιᾷ κατὰ τῶν ἀντιπάλων. Καὶ γῆν πατοῦμεν ἀνοικτὴν εἰς ὅλους τοὺς ἀνέμους καὶ ἀπεκτῆσαμεν στρατὸν γιὰ τοὺς ψευτοπολέμους, καὶ στόλον ἀξιόμαχον γιὰ κάθε λαθρεμπόριον, καὶ Θέμιδα παρθενικὴν καὶ δίκαιον Πραιτώριον, κι' ἄρθρα πολλὰ κι' ἐδάφια καταληπτά εἰς πάντα, τὸ τριακόσια κι' ἐπτὰ, τὸ δύο καὶ τριάντα, καὶ μέλαθρα ὑψηρεφῇ κι' ὁμογενεῖς ἐγκρίτους καὶ ἀποπάτους κινήτους καθὼς καὶ ἀκινήτους, καὶ πατρικὰ κειμήλια περιφανοῦς παιδείας, ὅπου τὰ περιέφραξε ὁ ρέκτης Καθβαδίας νὰ μὴ πολυσυχνάζονται παρὰ τῶν ἀπογόνων, ἀλλ' ἔχομεν καὶ σχέδια καὶ πόθους πρὸ αἰώνων, καὶ μὲ φῶδας φλεγόμενοι ἐνός καὶ ἄλλου Βάρδου ἐκτείνουμεν τὸ βλέμμα μας ὅτ' ἐκβολὰς τοῦ Σακάρου ἐφ' ᾧ καὶ τρέχει κρουνηδὸν τὸ τίμιόν μας αἷμα σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ ποῦ πᾶει ρέμμα ρέμμα. Εἰρήν' ὑμῖν δι' ὅλ' αὐτὰ κι' ἀλλήλους ν' ἀγαπᾶτε, ἀμὴν, ἀμὴν, καὶ κόντρ' ἀμὴν... ἀδελφία, μὴν κυττάτε. Π.-Μὰ δὲν μοῦ λές, ἐτσάκωσαν κανέν' ἀσίκη βλάμ; Φ.-Μόνο μιά σφαῖρα ἔπιασαν ποῦ ἔσπασ' ἕνα τζάμι τὴν δ' ἐπομένην, Περικλῆ, τὸ Σάββατον τοῦτέστι, σωρὸς μαρτύρων εὐφραδῶν ἐξέτασιν ὑπέστη, κι' ἰδοὺ ὁ Βαλασσόπουλος, μαθὼν ἐκ μέρους ἄλλου περὶ ἐκείνου τοῦ φρικτοῦ καὶ σοβαροῦ σκανδάλου, κατόπιν τούτου ἔρχεται ὁ μάρτυς ὁ Παρίσης, ποῦ ὅτ' ἰδρώσης, Περικλῆ, ὡς ποῦ νὰ τὸν γνωρίσῃ, σαράντα ἡμερόνυχτα τὸ μάτι του δὲν ὀφείλει γιὰ αὐτὸ τὸ σκάνδαλον μεγάλως τὸν ἐξάλισε, κι' ἂν δὲν συνέλθῃ ἐξ αὐτῆς τῆς ταραχῆς καὶ ζῆλης ἴσως ἐνέσεις ὑποστῇ μορφίνης καὶ χλωρῆς. κατόπιν τούτου ἔρχεται Λυκάκης ὁ γνωστός, ὁ τῆς Παιδείας Γραμματεὺς κι' εἰς ὕψος σεβαστός, ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀνήσυχος τὸ βλέμμα περιστρέφων καὶ λευκοτάτην καὶ μακρὰν τὴν γενειάδα τρέφων, ποῦ δέκα Ρούκηδες μπορεῖ με μίαν νὰ πηδήσῃ, κι' ὀλίγου δεῖν τὰ γένεια του νὰ τὰ καταμαθήσῃ ὁπόταν, ὅπως ἔλεγε, δὴ τρεῖς τῶν ὑπαλλήλων

τοῦ εἰδείαν τὸ προμερὸν καὶ σκανδαλώδες σύλλογ. Κατόπιν ὁ Θανόπουλος ὁ τῆς Δικαιοσύνης, λαλήσας πάμπολλα κι' αὐτὸς μετὰ εὐσχημοσύνης, ὁ δικηγόρος Λάμαρης με σῶμα ντελικάτο καὶ με ταμπάρο τρίδιπλο ποῦ ἔφθανε ὡς κάτω, ρεβούμενος ὡς φαίνεται τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος, ἂν κι' εἰς ρευστὴν κατάστασιν μᾶς ἔφερε τὸ θέρος, καὶ ὅσο τὸν ἐνύτταζα μ' ἐκείνο τὸ ταμπάρο ἀνέβαινε τὸ αἷμα μου κι' ἐπῆγα νὰ κρεπάρω πρὸς δὲ Μακρίδης, ἄφωνος καὶ σιγηλὸς ὡς τάφος, κι' ὁ Μούχος, ὁ ὑπάλληλος καὶ δημοσιογράφος, εἶπον πῶς εἰς τῶν συντακτῶν τοῦ εἴπ' ἐν συζητήσει πῶς ὁ Λυκάκης, Περικλῆ, μαζί με τὸν Παρίση εἰς τὸ γραφεῖον ἔξαφνα τοῦ Ὑπουργοῦ ἐμβήκαν καὶ εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν τὸν ὄρῃσαν. Μόλις ἐπρόφωρεν αὐτὰ τοῦ μάρτυρος τὸ στόμα ἀμέσως τοῦ προσώπου μου ἐχάλασε τὸ χρώμα, καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐσκέφθησαν ὅτ' ὅν τοῦ τῶν τὴν ἔαφνικὰ θὰ βλέπαμε εἰς τὸν πλανήτην τοῦτον, ἂν κι' ἡ δίκαιός μας ἢ κοιλιὰς ἐφούσκωναν κι' ἐπρήσκοντο καὶ εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν εὐρίσκοντο. Κατόπιν τούτου ἔρχεται ὁ Γιάννης Ἀποστόλης, ὁ μᾶλλον γεροντότερος ἐκ τῆς παρέας ὅλης, τὸν τῆς Παιδείας Ὑπουργὸν καθόλου μὴ γνωρίζων, πρὸς δὲ κι' ὁ Ἀντωνόπουλος, ὁ Ἀπτικὸς Ὀρίζων,

Τῶν Φιλόπλων ὁ χορὸς ὑπὲρ πάντα ζωηρὸς.

Α'.

Κάτω γελῶσα θάλασσα κι' ἐπάνω οὐρανὸς
μὲ κάμπος ἄστρα ποῦ καὶ ποῦ κι' ὀλίγον σκοτεινός,
εἰς τοῦτο δὲ τὸ μεταξύ τοῦ πόντου κι' οὐρανοῦ
ἢ τοῦ Φαλήρου γέφυρα πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ,
καὶ ὅταν θέλῃς κἄποτε ἢ φιλογεῖα σου κάρη
νὰ δροσιθῇ ἐκεῖ ἡ ψηλὰ, πληθύνεις μὴ δεκάρα.

Κι' ἂν μὲν λιγνὸς κι' ἀδύνατος ἐπλάσθῃς γιὰ καλὸ σου
εἰς τοῦ τροχοῦ τὰ σίδερα ποσῶς δὲν περιπλέκεσαι,
ἀλλ' ἂν προγὰς ἔγινες τραβᾶς τὸν διχόβόλο σου,
μαγκύνεσαι ὅτ' ἐπέρσασα καὶ σὰν τὸν χᾶχα στέκεσαι,
κι' ἀναχωρεῖς αὐτοστιγμὴ ἀφίπων τὸν παρὰ σου
καὶ κἄποτε κοψίματα θερίζουν τῆντέρά σου.

Μία κυρία ἐγκνος με μίαν ἄλλην στεῖραν
ἐπάσθη μες ὅτ' ἰδὲν κατὰ κακὴν τῆς μοῖραν,
κι' ἂν κατὰ τύχην τῆς καλῆς δὲν ὀύχαινα ἐμπρὸς τῆς
θὰ συνετρίβετ' ὁ καρπὸς τῆς σεβαστῆς γαστρός τῆς.
Ἄλλ' ὅμως καὶ με ὅλ' αὐτὰ περὶ ἄλλων ὡς τῶσόν
χρηταίνων με ἰώδιον καὶ με ζεφύρων δρόσον.

Β'.

Ἐκεῖ ἐπάνω λοιπὸν ἐστήθη
χορὸς μεγάλος ἀπὸ τοὺς πρώτους,
καὶ τῶν Φιλόπλων ἦλθαν τὰ πλῆθη
χωρὶς ἀμμάτων κλαγγὴν καὶ κρότους.

Κι' ἐγὼ θαρροῦσα πῶς θὰ κυττάξω
σωρὸς αἱμάτων, ποῦ νὰ τρομάξω,
ἀλλ' εἰς Φιλόπλου ἀνδρείου χέρι
σουγὴ δὲν εἶδα μὴδὲ μαχαίρι.

εἰπὼν πῶς ἔμαθε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν Καραχάλια
τάνηκουστα τὰ σκάνδαλα καὶ ἄλλα τόσα χάλια.
Καὶ ἄλλοι παρευρέθησαν ὡς μάρτυρες κι' αὐτοί,
ἀλλὰ δὲν ἐξετάσθησαν ὡς ὅλως περιττοί,
καθόσον ὁ Εἰσαγγελεὺς, βαρὺ τὸ τραῦμα φέρων,
τί χρεῖαν, λέγει, ἔχομεν μαρτύρων πλειοτέρων;
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγοντος τοῦ Ἀθανασιάδου
ἐμπρὸς μου χαῖνον ἔβλεπα τὸ στόμιόν τοῦ Ἄδου,
καὶ παραθύρων καὶ θυρῶν καὶ ὅλων ἀνοικτῶν
ἐξέδωκεν ἀπόφασιν κατὰ τῶν συντακτῶν,
καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς ὅτ' ὁν δι' ἀγχόνης θάνατον
καὶ τώρα ὁ πατέρας των τοὺς κλαίει καὶ ἡ μάνα των.
Π.-Καὶ σὺ τί λές, βρὲ Φασουλῆ;

Φ.-

Μὴ μ' ἐρωτᾶς ποσῶς...
μ' αὐτὴν τὴν δίκην ἔλωσα κι' ἀπέμεινα μισός,
καὶ τρέμω τὴν ἀσθένειαν μὴν πάθω τοῦ Παρίση...
σὺ, Οὐρανὲ, ἀπὸ ἡψὺ κατέβα κάμε κρίσι.
Ἐρεῖς τί λέγει, Περικλῆ, ὁ σώφρων Μολιέρος;
ἂν θέλῃς σκύψε νὰ τὸ πῶ πρὸς σὲ ἰδιαιτέρως:
«γὰ κἀνὴς τὸν ἀνῆξερο, τὴν γλῶσσαν σου νὰ δέσῃς,
εἶναι τὸ μόνον φρόνιμον σ' αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις.»
Π.-Ἐννέα χρόνους ἤθελα τὸ κρέας σου νὰ τρώγω
γιατὶ τὴν πίστι μούβγαλες χωρὶς κανένα λόγο,
οὐχ ἦττον ὅμως φλέγομαι νὰ σὲ ξυλοκοπήσω
καὶ ὅσο ξυλοφόρτωμα πρὸ πάντων ἀπ' ὀπίσω.

Κι' εἶπα «τὰ ὅπλα μακρὰν πετάτε,
μακρὰν ὁ Ἄρης, ποῦ σπείρει τρόμον,
εἰς τὴν ἐξέδραν φαῖδοι σκιστάτε,
παῖδες εἰρήνης, χορὸν καὶ κόμιν.»

Ὁ Ρῶκ' ὅτ' ἔβγαλε με χάριν νέου
καὶ ὅλοι στέκουν εἰς τὴν ἀράδα,
καὶ πᾶς τῶν ὅπλων μνηστὴρ χορεύει
μ' αὐτὴν κι' ἐκείνην τὴν σουσουράδα.

Κι' ὁ Νικολάκης, τοῦ θρόνου θρόνονος,
ποῦ τὸ θεῖόν του ἀνάπτει αἷμα,
χορεύει πᾶντα με τὴν Μερόκτι,
καὶ ὅλοι νομίζουν πῶς κἀνουν κἄτι.

Σαλεύουν πᾶντοι, σαλεύουν σῦλλοι,
νὰ! κι' ὁ Κανάκης με τὴν χωρίστρα,
κρυφὰ τρυπνοῦν καὶ ἄλλοι σῦλλοι
κι' ὅλοι γαυγίζουν με τὴν βοχίστρα.
Ἀκούω ἤχος λαμποῦ παιάνος,
ὅταν ποδοβᾶν με τὴν σωρεῖαν
καὶ ὁ Φιλοπῶμων φορὸν τὸ κράνος,
ὅπου θὰ μείνῃ ἡ τῆν ἱστορίαν.

Νὰ! καὶ ὁ Λέλης με μὲς εὐρώστους,
ζωγράφος πρώτης, μὰ καὶ χαμπρός,
ποῦ ζωγραφίζει γνωστὸς κι' ἀγνωστὸς
καὶ ἀπ' ὀπίσω καὶ ἀπ' ἐμπρός.

Σημεῖον νέου χοροῦ ἐδόθη,
ὅταν κι' ὁ Ρούκης, κόντρ' Ζακχάριος,

F.

 Δ'

E.